

meine Missionszeitschrift voor allen, die met de zending in meer bijzonderen zin op de hoogte willen blijven, onmisbaar zijn.

Maar voor Dr Mott werd de oprichting van The Continuation Committee van nog een bepaalde betekenis; want om den zendingsarbeid te leeren kennen, en te kunnen beoordeelen, wat het Comité te doen stond, ondernam hij een wereldreis over de belangrijkste terreinen, met name in Azië. Basil Mathews noemt zelfs deze reis „epochemakend”. Op deze reis hield hij met zendingen en Inlandsche leiders niet minder dan 20 conferenties, waarbij alle belangrijke vragen der zending uit dien tijd werden onder de oogen gezien.

De vrucht van deze reis was ook voor de zending zelf rechtstreeksch van groot belang. Immers, uit deze conferenties kwamen voort de Nationale Christen-Raden in China, Japan en Engelsch-Indië. Langzamerhand kregen in deze raden de Inlanders de overhand, en bij de oprichting van den Internationalen Zendingsraad werden al deze raden hier ondergebracht.

Reeds uit het genoemde blijkt, dat het Voortzettingcomité van karakter veranderd was. Het is niet noodig hier breder op deze zaak in te gaan; het is genoeg te weten, dat het een meer blijvend karakter kreeg, en een vertegenwoordigend lichaam werd van de wereldzending; daarmee ging gepaard een verder doorgevoerde organisatie van den zendingsarbeid in het moederland en in de zendingslanden; daar werden opgericht de nationale zendingsraden, die alle in den Internationalen Zendingsraad werden ingelijfd.

Hiermede heeft de organisatie der wereldzending haar voorloopige afsluiting gekregen.

Maar hiermede zijn wij ook reeds in den tijd na den oorlog. Dat de oorlog van 1914 ook voor de zending als zoodanig en voor de betrekkingen der zendingsorganisaties onderling veel verstoring gaf, behoeft ternauwernood te worden gezegd. Vooral toen Amerika in den strijd werd betrokken, werd de ophouwend, of wilt ge: de saamhoudende arbeid van Dr Mott ten eerste gehinderd. Maar geheel onmogelijk bleek de arbeid niet. En het gelukte Dr Mott na den oorlog de afgevaardigden van de vijandige landen eerst te Genève, en daarna te Lake Mohonk samen te brengen; en in de laatste plaats werd de Internationale Zendingsraad geboren.

Natuurlijk werd Dr Mott voorzitter.

Spoedig bleek de noodzakelijkheid van een nieuwe zendingsreis, en Dr Mott trok in 1924 langs de kust van Noord-Afrika, en door Palestina en Syrië ten behoeve van het zendingswerk onder de Mohammedanen; dat op deze reis talrijke conferenties werden gehouden, is niet de hoofdzaak geweest, maar de samensprekingen brachten de behoefte aan het licht van een bijeenkomst van de wereldzending, zooals indertijd te Edinburg was geweest. Immers, vooral in de zending onder de Mohammedanen waren, mede als gevolg van den oorlog, vele en velerlei vraagstukken opgekomen, die om oplossing vragen.

Een reis in Europa met het oog op de zending onder de Joden volgde, zich aansluitend aan een reis door de Pacific, Ned. Indië en de Philippijnen. Ook werden Korea en Siam niet vergeten.

Door deze reizen werd de arbeid, in Edinburg zoo schoon begonnen, en op de conferenties van Genève en Lake Mohonk zoo krachtig hervat en voortgezet, nog nader tot zijn voltooiing gebracht. Echter er was nog meer te doen.

Sinds den oorlog was het bolsjewisme een gevaar geworden, waarmee de zending rekening had te houden; bovendien werkte de geest van het nationalisme in de zendingslanden, waardoor de zending genoodzaakt werd, eerder dan men verwacht had, zich meer of minder terug te trekken, en de leiding ten deele aan de Inlandsche krachten over te geven; ook nam het fabriekswezen in Azië met name een vlucht, welke ongerustheid baarde; dit alles en zooveel meer maakte in aansluiting met de reizen en conferenties van Dr Mott het noodig, dat de Internationale Zendingsraad zich bij de nieuwe toestanden aansloot. Er moest iets gebeuren.

En de slotsom was: Oost en West moesten eikander ontmoeten en de vraagstukken tezamen onder de oogen zien.

Zoo kwam dan de Meeting van Jeruzalem tot stand in 1926.

Een wereld-zendingsconferentie gelijk die van Edinburg in 1920 was deze Meeting niet. Het was een vergadering van den Internationalen Zendingsraad, maar uitgebreid tot een breede bijeenkomst, door de tegenwoordigheid van afgevaardigden uit alle zendingslanden.

Dat Jeruzalem gekozen werd als vergaderplaats, lag, gezien den aard der vraagstukken, voor de hand.

Nu, ook hier was Dr Mott weer de aangewezen man om te presideeren.

Echter met het houden der besprekingen en het nemen van vele beslissingen was men niet klaar. En zoo maakte Dr Mott zich weer op voor nieuwe zendingsreizen. De leer van Jeruzalem zou in praktijk worden omgezet.

Zoo trok hij naar Japan en hielp mee aan de zoogenaamde Rijk-Godsbeweging; eveneens zette hij zijn schouder onder het Vijfjarenplan in China. Steun bood hij aan de behandeling der zendings-

zaken in Amerika, en Europa. Zelfs nam het zendingswerk hem zoo in beslag, dat hij den arbeid onder de studenten losliet, tenminste het secretariaat en leiderschap niet langer kon waarnemen.

Wie nu den naam van Dr Mott noemt, denkt aan hem als zendingsman alleen.

Reeds heeft hij den leeftijd der sterken bereikt; als zeventigjarige grijsaard denkt hij er echter nog niet aan het werk aan anderen over te laten. Wij, menschen, zouden ook zeggen: hij kan niet worden gemist!

Het staat echter vast, dat de tijd eenmaal komt, dat ook deze mensch zal moeten terugtreden. De bede van duizenden en tienduizenden is, dat nog eenige jaren hij worde in staat gesteld voor het werk, waartoe hij werd geroepen: het bevorderen van eenheid van handelen in het zendingswerk, samenwerking waar dit mogelijk is, oplossing der problemen op het zendingsveld en in het moederland naar gemeenschappelijke grondslagen, en najagen van hetzelfde doel: The Evangelisation of the World!

J. D. W.

STEMMEN UIT ONZE KERKEN

De geestelijke verzorging van de gereformeerden bij de Weermacht, speciaal, die op de vloot hun dienst verrichten.

De heer J. Herweijer, ouderling voor de militairen te Den Helder, vraagt ons plaatsing van onderstaand artikel:

Het Nederlandsche volk, meer in het bijzonder het Gereformeerde deel, is altijd huiverig geweest zijn zonen af te staan voor dienstdiening bij de Marine. Daar was reden voor en de gebeurtenissen op de Indiësche vloot hebben de vrees versterkt en naar buiten den indruk gewekt, dat iedere jongen, die een toekomst bij de marine zoekt in geestelijk opzicht verloren is.

Het spreekt van zelf, dat de kerkeraad van Den Helder meer in het bijzonder in aanraking kwam met de ernstige gevolgen voor vrouwen en kinderen van marinescheepelingen door het misplaatste gedrag van vele mannen in Indië, vooral ook omdat er hieronder waren, die van huis uit gereformeerd zijn. Met grooten ernst is in den kerkeraad besproken het feit of we voor onze jongens op de vloot de geestelijke verzorging niet beter ter harte moesten gaan nemen.

Nu moeten we aanstonds vaststellen, dat elke jongen, die het ouderlijk tehuis verlaat een crisis doormaakt en dat er toch ook zeer velen uit het oog verloren worden, ook al nemen ze geen dienst bij een der weermacht-onderdelen. Niettemin is het een feit, dat de bijzondere omstandigheden waaronder de marineman komt te dienen een andere verzorging medebrengt als zij die min of meer onder het ouderlijk toezicht blijven. In algemeenen zin is het zeevarende volk er het slechtst aan toe wat zijn geestelijke verzorging betreft.

Hiermede spreken we niet uit, dat er geen pogingen in het werk gesteld zijn om hier aan tegemoet te komen. Integendeel. De militaire- en zeemanshuizen, zoowel in het binnen- als in het buitenland geven voldoende weer, dat aan het werkelijke belang van den zeeman wel degelijk aandacht wordt geschonken en niet genoeg is te waardeeren het werk van die mannen en vrouwen, welke in de zorg voor den varensgezelschap een levenstaak vinden.

Iets is er evenwel, dat niet zoo gemakkelijk kan bewerkstelligd worden en dat is het persoonlijk contact, hetgeen onder ons zoo mooi tot uiting komt in het huisbezoek. Hiervoor moest een weg gezocht worden. Nu is dat voor de Marine niet zoo atom eenvoudig, immers de menschen moeten veel varen uiteraard, en aan boord van een schip is lang niet altijd een geestelijke aanwezig. Toen in den zomer van dit jaar door Dr P. Prins van Deventer een oefeningsreis op een onzer groote schepen is medegemaakt, is het Z.E.W. op ontstellende wijze gebleken hoe of de meeste mannen van gereformeerden huize totaal aan het beginsel ontzonken waren. Deze reis heeft dan ook voldoende aangetoond hoe groot de noodzaak is, dat met groote kracht dit werk aangevangen wordt en dat de omvang van het werk medebrengt, dat het niet langer een bijkomstige zaak voor het werk van den kerkeraad kan zijn, doch dat het een geheel afzonderlijk werk moet worden en de garnizoenskerken dus moeten gaan spreken van tweeërlei zorg: die voor de burgerleden en die voor het marinepersoneel, waar het uiteraard het meest voor nodig is, omdat de landmachtman min of meer door zijn vaste plaatsingen te vergelijken valt met het burgerleven, waar dan nog bij komt, dat de marineman dit niet voor een tijd is, doch gedurende 30 tot 40 jaar onafgebroken het zeemansleven leidt. Wat heeft de kerk van Den Helder nu gedaan?

De raad begon met de benoeming van een ouderling, speciaal voor de militairen. Alras bleek, dat dit in een marineplaats onvoldoende was en zeker voor Den Helder als marinecentrum en op het oogenblik bestaat er dan ook een commissie van 6 man, die het werk onder de gereformeerden bij de marine behartigen. Deze commissie wordt gevormd uit 3 ouderlingen, 1 diaken en 2 leden uit de gemeente. Het gaat niet aan in een ingezonden het werk dezer commissie aan te toonen, omdat we dan een veel te groote plaatsruimte nodig hebben, maar dit kunnen we verzekeren, dat er dag in dag uit gewerkt wordt en we, mede door het vele administratieve werk, heelst niet alles kunnen doen wat toch noodzakelijk is. Alleen het feit, dat een der ouderlingen gepensioneerd is en er zich geheel aan kan geven maakt dat er nu nog wat van terecht komt. Deze toestand mag zoo niet blijven en een der eerste dingen die de gereformeerde kerken hebben te doen, dat is, dat de kerk van Den Helder in staat gesteld wordt een ervaren dienaar des Woords te beroepen met liefde in

het hart voor dit bijzondere werk. Alle kerken? Ja zeker. Er is geen kerk in ons land of er dienen mannen bij de marine van haar plaats afkomstig en daarom is het een zaak van ons geheele gereformeerde volk.

Is het bekend, dat er bij de marine naar ruwe schatting een 800 gereformeerden dienen en dat er daaraan een kleine 200 van medeleven, en dat er in den laatste tijd meerderen in dienst treden, uit alle deelen der landa. Wat dunkt U? Mogen we de zorg voor al deze menschen, waar er zoo velen zijn die noodwendig van maand moeten worden, voegen bij de toch al groot zorg van de kerk van Den Helder? Dat mag niet e kan trouwens ook niet en daarom, bij al het werk de Amsterdam, Vlissingen, Soerabaja, Curaçao en De Helder doen, moet er komen een hoofd voor een arbeid, zoo uitgestrekt, dat het niet te overzien is. Reeds nu mocht het de kerk van Den Helder gelukken een 50 namen vast te leggen van menschen die tot ons behooren. Dit werk is dan ook veel uitgebreider dan in een groote geordende gemeente, omdat op het huisbezoek het geheele gezin bereikt wordt en iedere man bij de marine een afzonderlijke post voor bereiding is.

De taak van een afzonderlijken predikant voor dit werk wordt dan ook, behalve voor zijn omgeving te zorgen, om het contact te bewaren met al de plaatsen welke we zoeven noemden, waarbij dan naar we hopen ook Rotterdam gevoegd kan worden.

Met grooten ernst doen we dan ook een beroep op onze kerken om, middels de deputaten der geestelijke verzorging voor de militairen, deze zaak zoodanig te regelen, dat er gesproken kan worden van een goed geregeld en goed werkende verzorging van onze jongens bij de marine. In trouwe, gaan we wel vrijuit, dat we het al niet veel eerder gedaan hebben? Laten we dan ook voor onze marinemannen dezelfde zorg gaan dragen als voor de andere leden der kerk, opdat de ouders hun jongens vol vertrouwen aan de marine kunnen toevertrouwen.

De oogen worden de laatste jaren al meer voor dit werk geopend en niet genoeg kan er op gewezen worden, dat ook dit werk minstens even noodig is als de evangelisatie en het zendingswerk onder Jood, heiden en Mohammedaan.

Wij gelooven, dat God de Heere nu aan het werk is onder de weermacht en als Hij roept, mogen we dan achterwege blijven? Immers neen. Dan komen we dubbel schuldig te staan. Laten we dan als kerken met barmhartigheid bewegen zijn voor een deel van onze leden, die onder zulke moeilijke omstandigheden vaak hun werk voor Koningin en Vaderland moeten verrichten, waardoor toch ook weer hun zieleheil zulk een groot gevaar loopt. Laten we het offer brengen dat noodig is om tegenover onze roeping van Christuswege vrijuit te gaan.

Laten we toch vooral niet zelf de reden zijn, dat een werk dat schreeuwt om voorziening, achterwege blijft.

Schenke de Heere Zijn onmisbaren zegen op al de pogingen, die in het werk gesteld worden om het werk onder de marine te doen slagen en dat al de moeilijkheden, die ook hierbij zich zullen voordoen, overwonnen mogen worden.

Ook dit artikel is een zwakke poging hieraan mede te werken.

Als we dag in dag uit met dit werk bezig zijn, dan kan het niet anders of we worden gedwongen tot spreken en schrijven en uit dien dwang is ook geboren deze pennenvrucht. We twijfelen dan ook niet of de kerkelijke pers zal ons in het streven naar een afdoende geestelijke verzorging voor den marineman steunen door opname van deze letteren, waarvoor wij nogmaals onzen hartelijken dank betuigen.

Moge het ons geluk zijn de groote noodzaak van het werk onder de marine aan te toonen, ook al onthielden we ons van gekleurde beelden.

Correspondentie van de Redactie.

L. te R. U schrijft mij over iemand, die IN DE KERK VERSCHIEEN MET EEN N.S.B.-INSIGNE OP DE BORST, deelt mij mede, daarover den kerkeraad geschreven te hebben, en door dezen te zijn gewezen op Matth. 18, met opwekking, daarnaar te handelen; thans vraagt u mij, of u verkeerd gehandeld hebt, door den kerkeraad te schrijven. Naar mijn meening is Matth. 18 in het door u gestelde geval niet rechtstreeks van toepassing. De jongeman heeft in de openbare godsdiensttoefening, belagd door den kerkeraad, en wetende, dat de dienst des Woords gehouden zou worden, onder de oogen van den toezichthoudenden kerkeraad het insigne vertoond, dat, naar hij weten moet, bij velen de gedachten wekt aan een onchristelijke beweging. Het dragen van een insigne is publiek. Het is even publiek, en dus evenzeer een kerkeraadszaak, als dat men in de kerk komen zou met vlaggetjes, of met onbehoorlijke kleding, of iets anders. De zorg voor wat onder den dienst des Woords gebeurt, zoover het de openbaarheid van den dienst betreft, is voor den kerkeraad.

Wel geloof ik, dat u er goed aan doet zelf, indien u behalve uw brief aan den kerkeraad, ook zelf met den jongeman spreekt. Het feit van gegeven ergernis wordt hem dan ook duidelijk uit een persoonlijk onderhoud. Bovendien kunt u dan hem wijzen op de achtergrond van heel deze beweging. Ik ben dus wel met den kerkeraad het eens, als hij u den raad geeft met den man te spreken, maar niet, als de kerkeraad zichzelf voordien onbevoegd verklaren zou. En mijn raad, dat u persoonlijk met den man in kwestie spreekt (naast een brief aan den kerkeraad) grondt zich niet op Matth. 18, doch op de algemeene overweging, dat alle tuchthandeling zooveel mogelijk opkomen moet uit de gemeente zelf, en dat het speciale ambt steeds opkomt uit het ambt der geloovigen. Eigenlijk vermoed ik, dat wat ik hier opmerk, de meening is, ook van den kerkeraad.

K. S.

Z. te D. Voor vraag betreft, U werk over den h

„U ziet den h plings- en herscheij in een zondeloze Vandaar dat U consequentie trek was, dan zou ook tot een „katastro des tijds” (bl. 64 vegetatief bestaan akute verandering zijn; de andere, verend, oord nu; zou er toch ó de Gods-in-Chr dien ik goed leed deze tegenwoordi betrokken zien o looven, dat Ch ook noodzak neer de men len was.

Ik voor mij gel zeggen kan, d mensch niet rijn an de sche den aardschen mensch, enz. Ook dat er niet alle óók in den staan gewerkt willen zi

Ik zou het zee mededeelen, of l een en ander zóó

Tot zoover U lacht niet dur PLAATSBEKLE kan slechts intr ingenomen, van het U zelf reeds Gods tot het ljd weest zijn zond-Gods tot betoonheid zou zonder Immers, waar d wil-tot-plaatsbe ze zichzelf uit in vraagt. Het vast helpt hier het d

Toch meen ik gedachten omi het gesapperde gegeven zien a zelf met den u wilt U zoo cont enkele feit ree TLJD, geeft aan king. Daarin tot den tijd in te g noemen.

De fout in de volgens welke (zou plaats gelit het begrip „gei toch is een he een openbaring getroffen hebbe gehandhaafd v Adam, die ver Adam, en die Maar het begri dat de „eers door U gesteld maar naven hiermee in een

Eerst dezer i sie, waarschijnlijk in het „Kerkb Amsterdam; g De recensent t

Deze uitvo reeks in heb like gedeelt uitgegeven. Aanleiding, door het hoe beledigd bij scheiding v Oct. 1934. L Haag), Dr J Groot Enzes radio uitgez gedeeldheid den duur c Schilder va de bekende gewend is. eenenmale ding voor het volgen ordeelte ze

Het merkw lezer, die het dat onderget tegenover de deren van 66